

JÄSENTARJOUKSET

Renzetti Cam Travel Vise 199 euroa (ovh. 260 e)

Tarjous voimassa toukokuun loppuun tai niin kauan kuin penkkejä riittää.

Gamakatsu perhokoukut 4 pussia 10 euroa (4 erilaista!)

Tarjous voimassa helmi-maaliskuun ajan.

Loput Sasta Wade Pac -kahluutakit -50% ovh:sta (ovh 271 e)

Tarjous voimassa helmi-maaliskuun ajan.

Simms Classic Guide -kahluuhousut +

Gravel Wrap sorasuojat yht. 359 e.

Tarjous voimassa huhtikuun loppuun saakka.

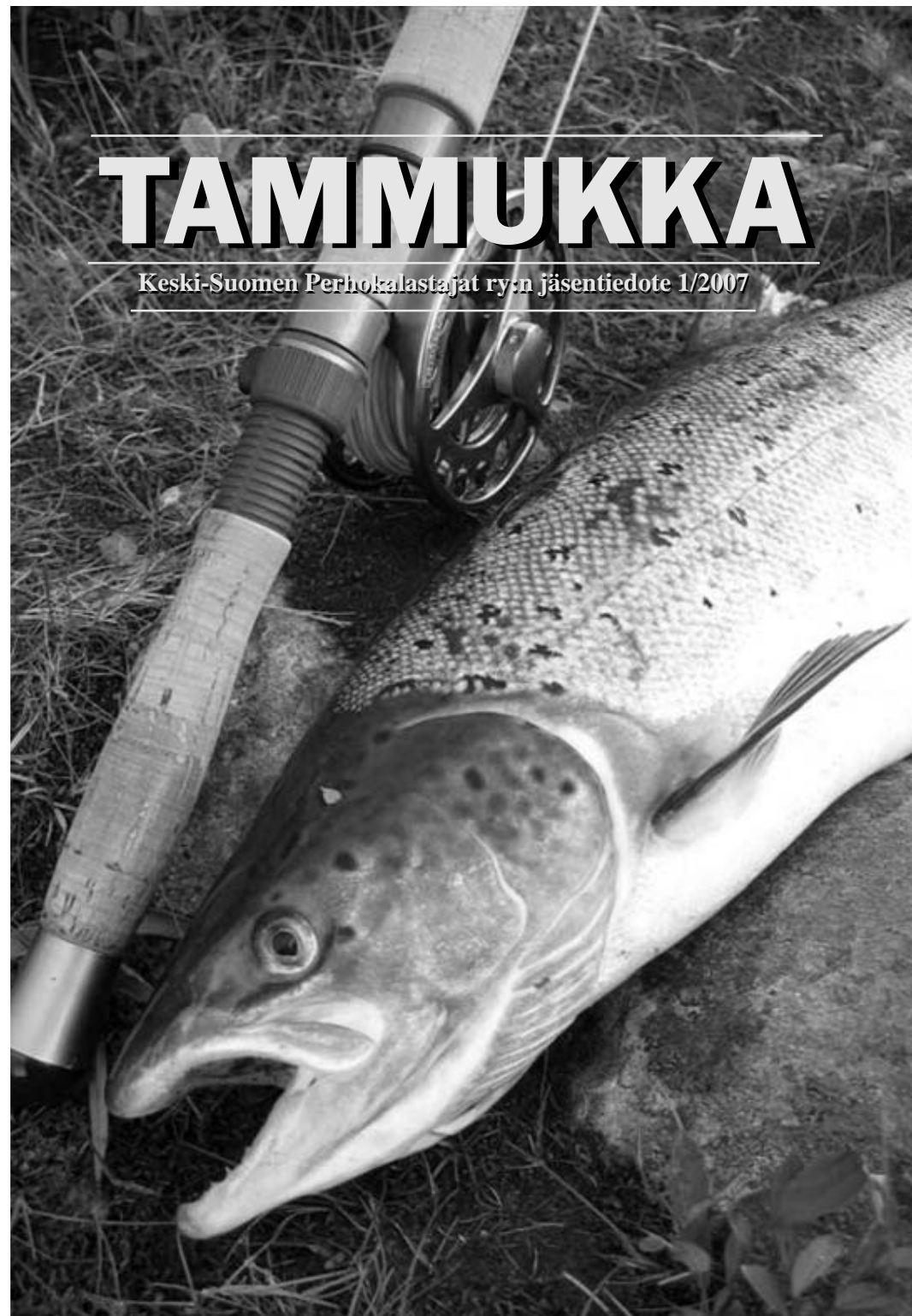
Kaikki Vision perhosiimat ennakkotilauksena -20%

Tilaus jätettävä viimeistään helmikuun loppuun mennessä,
toimitus maaliskuun aikana.

Julkaisija: Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 Jyväskylä

TAMMIUKKA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n jäsentiedote 1/2007

Kannen kuva: Jyri Yläpöntinen "Neidenin jalka, 4,2 kg"

Kerhon yhteystiedot

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 JYVÄSKYLÄ

www.kspk.fi

Tilinumero

Keski-Suomen Osuuspankki 529002-2187791
Jäsenmaksu 25 e. Liittymismaksu 15 e (nuorisojäsenet 5 e)

Kerhon hallitus

Puheenjohtaja

Helena Grönqvist 0400 - 715 706 helena.voutilainen@kspk.fi
Pohjanaho 14 D 17
40520 Jyväskylä

Varapuheenjohtaja

Kari Salmi 040 - 591 7206 kari.salmi@kspk.fi

Sihteeri

Jukka Kuusela 040 - 730 9020 jukka.kuusela@kspk.fi

Rahastonhoitaja/jäsenasiat

Timo Halme 050 - 565 9589 timo.halme@kspk.fi

Nettivastaava

Masi Hast 050 - 381 9106 masi.hast@kspk.fi

Hallituksen jäsen

Jaakko Saari 040 - 582 9529 jaakko.saari@kspk.fi
Jyrki Hiltunen 040 - 532 5339 jyrki.hiltunen@kspk.fi

Lohijaosto

Kari Salmi 040 - 591 7206 kari.salmi@kspk.fi
Jaakko Saari 040 - 582 9529 jaakko.saari@kspk.fi

Kilpajaosto

Kristian Mattila 040 - 513 2919 kristian.mattila@kspk.fi

Lampijaosto

Mikko Jokilahti 045 - 135 6364 mikko.jokilahti@kspk.fi

Sidontajaosto

Masi Hast 050 - 381 9106 masi.hast@kspk.fi

Mietiskelyä kiireestä

Tuli tuossa eräänä päivänä mieleen selata läpi vanhoja perhokalastuslehtiä ja etsiä artikkeleita perhosidonta- ja perhokalastuskilpailuista. Tarkoitukseni oli kerätä listaa kerholaisista, jotka olivat menestyneet edellä mainituissa kisoissa. Homma vei melkoisesti aikaa, kun välillä löytyi mielenkiintoisia artikkeleita, jotka täytyi lukea läpi tai laittaa lehti sivuun myöhempää lukemista varten. Yksi artikkeli jäi erityisesti mieleen. Tämä oli **Lauri Rajaniemen** muistokirjoitus ja erityisesti siinä ollut **Hiltusen Veikon** muistelmia (Perhokalastus 4/2005):

”Kerran Huopanankoskella Lauri istuskeli mielteliäänä välisuvannon penkalla mielteliäänä. Hän kertoi pohtineensa, virtaako tällä hetkellä Huopanaassa samoja vesimolekyylejä kuin Juhani Ahon aikaan. Vesimolekyylejä, jotka aikanaan ovat valuneet mereen, haihtuneet ilmaan ja sataneet sitten jälleen alas jossakin yläjuoksulla. Ihmettelimme myös kuoriutuvia vesiperhosia, joita Juhani Aho oli ihmetellyt niin ja niin monta vesiperhossukupolvea sitten.”

Milloinkahan sitä itseltä loppuisi kiireet, jotta koskenrannalla ehtisi myös miettimään ja pohtimaan? Kalastuksen pitäisi olla kuitenkin rentouttavaa ja kiireetöntä aikaa - vastapainoa perhe- ja työelämän kiireille. Nykyiset yksittäiset kalastuspäivät ja korttikoskien lupahinnat aiheuttavat kuitenkin jonkinlaisen alitajuntaisen kalastuspaineen, josta tuntuu olevan hankala päästä eroon. No, ehkä tämä on sitä kasvamista perhokalastajana, näin ainakin toivon. Toivoa kuitenkin on, sillä viime kesän Tenon reissulla oli jopa hetkiä, jolloin tuosta autuaasta tilasta sai nauttia.

Niin, ja noista kerhon menestyneistä kisailijoista kerään edelleen tietoja eli yhteyttä voi ottaa allekirjoittaneeseen. Ja tällä ei ole kiire...

Jukka Kuusela

Lohijaosto

Ajatuksia lohien perhokalastajalle

Teksti: Kari Salmi

- | **Kallen kuusi neuvoa:**
- | **Hanki tietoa, viritä välineesi huolella ja keskitä kalastuksesi.**
- | **Keskity, käytä vaihtelevia menetelmiä sekä vaihda paikkaa.**

1. Hanki tietoa

- miten lohennousu ao. joessa ajoittuu ja mitkä ovat lohien, jalkojen ja tittien saalis-määrät poolissasi – joen keskimääräiset tulokset ovat vain suuntaa antavia, eivätkä välttämättä takaa poolisi toimivuutta

- huomaa vuodenajan lisäksi myös vuosisyklit. Kierto Tenolla n. kahdeksan vuotta, mutta monella pienemmällä joella paljon epäselvempi ja satunnaisempi vaihtelu.

- miten vedenkorkeus ja lämpötila sekä näiden vaihtelut vaikuttavat kalojen käyttäytymiseen

- missä kalat eri olosuhteissa pysähtyvät
- mistä luvat ja rajoitus varataan ja milloin

- suhteuta odotuksesi todellisiin onnistumismahdollisuuksiin – älä lehtijuttuihin satunnaisista ennätyskaloista.

2. Viritä välineesi huolellisesti

- vavan, heittosiiman, perukkeen ja perhon balanssi on oleellinen myös tehokkuuden kannalta

- peruke oikenevaksi, että saat perhon heti uimaan – joka heitolla

- käytä riittävän paksua perukeksiimaa – huomioi vetolujuuden lisäksi myös hankaukset

- solmut ja liitokset pitäväksi – varo tuulisolmuja. Tarkista siiman liitokset vertaile-

malla koeponnistuksilla erilaisten liitosten kestävyyttä ja varmista liitosten ja solmujen pitävyys säännöllisillä tarkistuksilla jokivarressa.

- perhot kestäviksi – materiaalit, sidontatekniikat

- samaa perhomallia tulisi olla eri versioina nopeaan ja hitaaseen virtaukseen

- koukut teräviksi – teroita heti koukun tylsyyttä tai vaihda terävään

3. Keskitä kalastuksesi

- tunnettuihin /tietämiisi ottipaikkoihin

- aktiivisten kalojen ongintaan – havaitsemasi reagoiva kala on todennäköinen saaliisi

- uudet ja tuntemattomat alueet kannattaa katsastaa mahdollisimman korkealta, jotta pohjan muoto paljastuu ja sen jälkeen ratsata lupaavannäköiset paikat muutama kertaan nopeasti läpi – vältä matalien laajojen poolien pikkutarkkaa haravointia, ellet todella tiedä, mitä olet tekemässä.

4. Keskity

- lepää kunnolla ja kalasta vain virkeänä. Minimi 8 tunnin unet vuorokaudessa

- jo yksi olut vie toiminnastasi terävyyden, krapulasta puhumattakaan. Juopotteluun on aikaa koko talvi, mutta lohienkalastukseen yleensä vain muutama päivä

- kaikki tärpit ovat lohien tärppejä kunnes toisin todistetaan – isokin kala voi käydä hennosti koskettamassa perhoa

- seuraa perhon liikerataa (*hyvin näkyvä perho auttaa*) - aktiiviset kalat reagoivat yleensä heti ensimmäisellä yritykselläsi – toivottavasti myös itse havaitset sen

- tarkkaile kalojen käyttäytymistä perhojesi vaikutuspiirissä – joskus seuraileva kala ottaa vasta viidennellä tai kymmenennellä heitolla, joskus reilu perhon koon vaihtelu tai vauhdin lisäys/vähennys saa aikaan toivotun tuloksen

- perhon ollessa liikkeessä anna kalan tartuttaa ensin itsensä ja tee vastaisku vasta siten

- tarkkaile kalojen käyttäytymistä niiden liikkeessa ja pysähtymispaikoillaan – jos et näe kaloja, eivät odotuksetkaan ehkä nouse kovin korkealle (*tosin kylmällä ja korkealla vedellä lohet eivät useinkaan näyttäydy*)

- opettele tunnistamaan nousukalan pärs-kähdykset pinnassa

- rauhassa ollutta paikannettua kalaa kannattaa aina kokeilla – paljon kalastetun monttukalan pommittaminen sen sijaan tuskin tuottaa tulosta.

5. Käytä vaihtelevia menetelmiä

- vaihtele heittokulmaa ja näin perhon nopeutta ja korjaa tarvittaessa – vauhtia saa olla lämpimän veden aikaan reilustikin – kylmän veden aikaan hidas uitto on valttia

- kokeile ajoittain myös heittämistä ylä- tai poikkivirtaan ja vedä perhoa virtausta nopeammin ”kalan silmille”

- jos tiedät ottipaikan virran reunassa/rannan tuntumassa/penkan reunassa alavirrassa ja pääset kahlaamaan paikan yläpuolelle, niin

roikuta perhoa ottipaikassa hyvä tovi: 1–2 minuuttia tai pidempäänkin, jos kärsivällisyytesi riittää ja tilanne mahdollistaa

- korjaa roikuttamaasi perhoa vielä keskivirtaan päin ennen sisäänottoa ja seuraavaa heittoa

- perhoa voi myös nykiä – se pitää ainakin kalastajan hereillä

- käytä upposiimaa (*ja lyhyttä peruketta sekä keveää perhoa*) veden ollessa alle 12 asteista

- kokeile erikokoisia perhoja – vaihtelee kokoa reilusta – kutosesta kasiin ei auta.

6. Vaihda paikkaa

- ellei reaktioita synny muutamalla yrityksellä, kokeile muualta. Vain huippuottipaikkoja kannattaa päivystää jonottamalla, jos tarjolla on edes kohtuullisia paikkoja, joissa ei ole jatkuvaa kalastuspainetta.

- anna paikan rauhoittua jos mahdollista – se lisää mahdollisuuksiasi huomattavasti. Etsi edes muutaman tunnin rauhassa olleita kalastusalueita

- huonoa tai ao. olosuhteissa toimimatonta paikkaa ei kannata kalastaa – kannattaa siis aina olla varasuunnitelma käyttöönottavaksi.

Tässä on siis muutamia keskeisiä ajatuksia seuraavan lohienkalastusmatkasi onnistumista tukemaan. Pääosa näistä perustuu **TaPIO Rantalan** 3.12.2006 pitämään etäluento- ja hänen ja hänen kalakavereidensa tuhansien lohien kartuttamaan kokemukseen.

Antoisaa kautta 2007!

Osa 2:

Pintaperhokalastuksen lumoissa

Tuurilla ja ??? taidollakin

Teksti ja kuvat: Jouko Keto

Panta rei. Kaikki virtaa. Samaan virtaan voi astua vain kerran, kuten antiikin filosofi Herakleitos kaiken muuttumista kuvasi. Iän karttuessa on yhä harvinaisempaa tehdä mitään ensimmäistä kertaa. Ensimmäisen kerran ainutkertaisuus säilyy muistissa läpi iän: veden ääni, jokirannan värit ja tuoksut, kirkkaan kyljen välähdys vedessä, ensimmäisen titin ottaessa sille tarjotun pintaperhon niin nopeasti, etten ehtinyt tehdä mitään. Kerran Näätämöllä.

Vanhan Huopanan Välisuvannon rannalla

Heinäkuun alun sateiden ansiosta Kämärin läpi oli täytynyt juoksuttaa vettä, vaikka sähköä ei kummemmin teollisuuden lomaillessa tarvittukaan. Veden korkeus oli pintaperhokalastusta ajatellen parhaimmillaan. Sade oli tauonnut iltapäivällä. Keli oli iltaa kohti muuttunut sametinpehmeäksi ja vesiperhoset olivat ilmestyneet pyrynä leikkimään veden pinnalla.

Leivoskiven kohdalla, osapuilleen Välisuvannon keskellä oli paikka, jossa tiesin entuudestaan oleskelevan mukavan kokoisia ja ahnaasti pintaperhoon ottavia taimenia. Kunhan perhon sai vain sopivasti uimaan kalan ulottuville. Suvannon yläosan kivet jakoivat virran kahtia. Pohjan rakenteen ja virtausten ansiosta keskivaiheille muodostui rytmikkäästi muotoaan vaihtava, vuoroin aukeava, vuoroin sulkeutuva, osapuilleen metrin pituinen ja puolen metrin levyinen peili. Jos perhon heitti peiliin sen ollessa auki, Leivoskiven puolelta tuleva, peilin sulkeva heittoalto upotti perhon ja tilaisuus oli menetetty. Perho oli heitettävä peilin kiinni ollessa paikkaan, josta lähti aukeamaan. Silloin perho ilmestyi kuin tyhjästä kalan näköpiiriin eikä se juurikaan ehtinyt sitä tutkailla, vaan otti sen peilin takareunassa.

Näin kävi nytkin. Rauhallinen pyörähdys perhoon juurusi normaalia vauraammasta kalasta. Kädessäni oli vasta hankkimani AFTM 2 -luokan vapa. Taimen sukelsi pohjan tuntumaan jääden sinne juomaan. Käänsin vapaa sen minkä uskalsin ainoana seurauksena vavan taipuminen. Kala ei liikahtanutkaan. Seisoin pitkältä

tuntuneen ajan samassa asennossa ja pelkäsinkin kalan tartuttaneen siiman pohjakiiviin, kunnes siima liikkui metrin verran sivullepäin. Kahlasin tämän jälkeen pikkuvuoman poikki ja nousin uittoarkulle. Alavirrasta tuleva veto saikin kalan liikkeelle, yllätyksekseni alavirtaan. Mitään kiirettä sillä ei tuntunut olevan ja sainkin keltua siiman sisään. Lopulta ulkona oli vain peruke ja vavan mitta heittosiimaa kalan juroessa nyt arkun vieressä, neulapadon sillan edessä olevassa montussa.

Käänsin taas vapaa siinä toivossa, että edes näkisinkin kokoisesta kalasta oli kyse, sillä tässä vaiheessa alkoi kalan menetyksensä tuntua sen saamista todennäköisemmältä vaihtoehdolta. Vapa vain taipui. Ujuttin vapani sillan ali ja jatkoi matkaa alavirtaan. Kiristys ja kala seurasi mukana - ja painoi samaa kyytiä alaspäin, koska sopivat rantamontut loppuivat. Menin perässä sen minkä pystyi, saaren ranta oli kuitenkin siksi vaikeakulkuinen, että kala sai koko ajan lisää etumatkaa. Kun heittosiima oli mennyt ja pohjasiimaakin hyvän matkaa, tapahtui väistämätön: vapa löystyi ja taimen meni menojaan, minun koskaan sitä näkemättä. Neljäntoista koukku oli antanut sen verran myöten, että perho oli luisahtanut irti.

Ultrakeveillä välineillä kalastaminen on kieltämättä hauskaa. Tosin ne ovat murhaavia vehkeitä, sillä niiden kanssa pelaillessa vähänkään paremmankokoinen saaliskala on useimmiten tapettava, siksi heikossa kunnossa ne ovat haavimisvaiheessa. Pitkäkään elvytys ei yleensä auta. Saalis

myös helposti karkaa ja usein edellä kuvatulla tavalla. Ei kuitenkaan aina.

Näätämon perhokalastusalueella

Alkukesä oli ollut kylmä. Heinäkuun lopulla joen vesi oli laskenut niin alas, että muutamasta paikasta sen yli pääsi pelkillä saappailla. Laskiessaan vesi oli muutaman helleviikon aikana myös lämmennyt parikymmenasteiseksi. Sää suosi retkeilyä. Opukasjärven hiekoilta oli mukava välillä pulahtaa uimaan. Ainoa haitta oli, että hyttyset, mäkärät ja paarmat olivat kaikki syntyneet samalla kertaa. Lohi, jota tänne olin lähtenyt ensimmäistä kertaa pyytämään, loisti poissaolollaan. Autiotuvan vieraskirjan viimeinen lohimerkintä oli parin viikon takaa, ennen helteitä.

Jokivarressa oli oman leirimme lisäksi vain pari muuta. Tilaa ja avaruutta riitti. Alemman leirin kaksi kaverusta olivat nähneet yhden lohien hypyn suvannossaan ja saaneet yhden tärpin, muuten oli ollut hiljaista. Yläpuolen leirin isä ja pojat eivät edes olleet lohikalassa, vaikka asustivatkin paikassa, jossa itse olin muutama päivä aikaisemmin onnistunut saamaan siimat silmilleni, kun automaattisilla pintaperhokalastajan reflekseilläni tein vastaiskun lohien ottaessa perhoni. Myöhemmän kokemuksen perusteella, uskaltaisinkin väittää kyseessä olleen jalkaluokan kalan. Mene ja tiedä. Pojista nuorempi oli saanut Black Zululla liki puolentoista kilon taimenen vähän lohimontun alapuolelta, paikasta

jonka itsekin olin taimenen asuinsijaksi bongannut. Vaan mitäpä sitä taimenta - lohijoelta.

Omaa laiskuuttani murehtien, tai oikeammin nuorelle onnistujalle kateellisena, painelin eteenpäin ja joen yli tutkimaan ylävirran lohinäkymiä. Näkymät olivat itseasiassa melko huikeita. Joki kiemurteli eteenpäin houkuttelevana. Lapin syndrooman iskemänä vaelsin mutkasta toiseen seuraavan suoran jälkeisen mutkan näyttäessä edellistäkin houkuttelevamalta. Kalastusheitot jäivät vähiin. Lopulta, jyrkän kosken jälkeen, alkoi loputtoman pitkältä ja lähes virtaamattomalta näyttävä leveä suvanto, jonka molemmilla rannoilla koivut ja pajut kasvoivat rantaveteen asti.

Niska näytti lupaavalta, mutta oli tyhjä - tai ei ainakaan antanut mitään. Samoin kävi kosken odotusmontuiksi ajattelemisani paikoissa. Kosken alapuolisesta suvannosta tuli melko kookkailla, 1/0, lohiperhoilla muutama 40-senttinen harjus. Harjuksia näkyi muutenkin syömässä pinnassa melko mukavasti.

Suvannon puoleen väliin tullessani keli yllättäen muuttui. Jäämereltä tuleva sumuverho kietoi maiseman sadunomaiseen vaippaan. Harmikseni kamera oli jäänyt leiriimme. Vaihdoin päähän Royal Coachmanin. Sumun mukanaan tuoma koleus alkoi tunkeutua t-paidan läpi ja 50 metrin laskun jälkeen kyllästyin ja kelasin perhon sisään. Perhon ollessa noin viiden metrin päässä vavassa tuntui rempaisu ja pinnassa mosahti. Lohi? Adrenaalipurkaus

sai veret kiertämään. Vilu katosi, mutta palasi takaisin, kun kymmenen seuraavan heiton aikana ei tapahtunut mitään. Vakaasti päättäneenä tulla koko perheen voimin seuraavana päivänä samalle suvannolle harrikalaan, tarvoitin hytisten takaisin leiriimme.

Seuraava päivä oli helteinen. Saavuimme suvannolle hitaan tallustelun jälkeen puolilta päivin. Kokkasimme ruokaa, söimme ja huilasimme hetken. Iltapäivällä harrien tuikit alkoivat rikkoa veden pintaa. Sain aiemmin mainitulla kakkosen vavalla lukuisia 25-senttisiä ja sitä pienempiä kaloja, joista ei ruokakaloiksi ollut. Alempana suvannossa näkyi merkkejä kookkaammista harjuksista, joten suuntasin sinne. Sain perättäisillä heitoilla viisi 35-40 -senttistä, jotka otin ruokakaloiksi. Ne olivat retkemme ensimmäiset.

Totesin olevani vastapäätä paikkaa, jossa edellisenä päivänä oli mosahtanut. Ehkä se olikin Näättämön ennätysharjus? Yli kahden kilon veijari, joita täältä oli aikaisempina kesinä saatu. Paikka ei tosin vaikuttanut ainakaan tyypilliseltä ison harrin paikalta, virtaus oli siihen turhan kova. Vaan jos kuitenkin?

Lipsuttelin varovasti - en kalojen vuoksi, vaan siksi, että Näättämön kivet ovat tosi liukkaista - ulos työntyvän kivikon kärkeen, jotta saisin tarpeeksi takaheittotilaa. Pohja kuului parin metrin syvyydessä. Paikka ei kalan ylösottamisen kannalta ollut haavittomalle mitenkään ihanteellinen, mutta tästä pystyin heittämään vastarannan tuntumaan, samoille linjoille, joi-

ta perhoani olin ylös kelannut.

Ensimmäisen heiton jätin tarkoituksella lyhyeksi eikä se tulosta tuottanutkaan. Seuraavan heiton suuntasin reilusti ylävirran puolelle, kuitenkin lähemmäs rantaan. Nyt mosahti ja täsmälleen olettamassani paikassa. Nopea vastaisku haroi tyhjää. Sittenkin lohi? Muistin Velin ohjeen vastaiskun tekemisestä lohelle: *“Riittää, jos edes yrität olla tekemättä mitään, siimalenkin vuoro tulee sitten myöhemmin.”* Seuraava heitto osui samaan paikkaan kuin edellinen. Odottelin jännittyneenä ja hoin mielessäni: “Älä tee mitään, älä tee mitään, älä...”. Perho lipui sievästi ohi ottikohdan ja vielä pari metriä sen ohitsekin. Eikä minun todellakaan tarvinnut tehdä mitään. Ei molskausta, ei kalaa. Annoin perhon upota ja otin sen varovasti sisään, vaikka pettynyt epäusko mieleen valua alkoikin.

Muutama joen myötäinen kuivausheitto ja perho jälleen äskeiseen paikkaan. Tällä kertaa en sitten olisi edes ehtinyt tehdä vastaiskua, vaikka olisin halunnut. Veden pinnassa kävi nopea lieraus ja seuraavassa hetkessä tajusin piteleväni lohta kakkosen vavallani.

Kuten kevyillä vavoilla usein käy, väsytyks alkua hyvin nopeasti tapahtua tappituntumalla. Nytkin lohi syöksyi suoraan jalkoihin ja asettui pohjan tuntumaan suoraan alapuolelleni. Se näytti n. 60-70 -senttiseltä, ei siis mikään kojamo, lohi kuitenkin

kin. Huusin kauempana olevaa vaimoani tulemaan kameran kanssa, että saataisiin edes kuvia lohen väsytyksestä, aiemmat kokemukset kun tällä vavalla parikiloisten kalojen kanssa olivat olleet karkuutusvoittoisia.

Vapa oli aivan luokilla ja kameran etsiminen tuntui mielestäni vievän kohtuuttomasti aikaa. Aloin jo hermostua kuvien saamisestakin. Lohi sen sijaan ei: se vain jurotti rintaevät levällään alapuolellani parin metrin syvyydessä. Mietin mitä tehdä. Alavirtaan pääsisin kiertämään tästä paikasta vain uimalla, rantaan mennessä siima tarttuisi seisomakivikkooni. Kalan ei selvästikään tarvinnut tehdä juuri mitään pysyäkseen siinä missä oli, joten menisi iät ja ajat ennen kuin se väsyisi. Onneksi se heiluva, pitkänomainen kivi, jolla seisoin, oli isomman kiven, tai kuten myö-

Väsytystä tappituntumalla.

Loppuliuku.

hemmin osoitautui, kalliokielekkeen päällä. Heilutin tasapainon menettämisen uhalla kiiveä kalliota vasten ja toivoin seuraavassa hetkessä, etten olisi niin tehnyt.

Kolina säikytti lohen ja se syöksyi alavirtaan vauhdilla, jota en aiemmin ollut perhovan päässä kokenut.

Kela parkui ja näppini olivat palaa, kun yritin jarruttaa lohen menoa ainoasta paikasta, josta pystyin - heittosiimasta, Hardyn Fearher-weight:ssä kun on sisälaitapuola. Ranta oli tosin hyvä juosta kalan perässä. Ja vaikka joki sadan metrin päässä haarautuikin kahteen koskimaiseen uomaan ja lohi todennäköisesti valitsisi vastarannan uoman, oli vesi lämmin, joten voisin uida joen yli.

Ennen kuin ehdin edes kääntyä rantaan päin, lohi hyppäsi korkealle ilmaan. Kellalla oli heittosiimaakin vielä pari kierrosta. Tämän jälkeen se ui taas lähemmäs ja löysi keskivirrasta uuden juromispaikan. Annoin sen rauhoittua hetken ja kiristin taas siimaa. Tätä seurasi uusi syöksy, pysähdys ja hyppy, jonka jälkeen sain kalan taas lähemmäs, tällä kertaa myös lähem-

mäs omaa rantaani. Kolmas ja samalla viimeinen kunnon syöksy oli kahta ensimmäistä lyhyempi, samoin hyppy. Tämän jälkeen väsytyks tapahtuikin melko lähellä ja muistutti lyhyine pyrähdyksineen ja juromisineen taimenen väsytystä, tosin sillä erotuksella, että lohen lähdöt olivat taimenen vastaavia huomattavasti tulisempia.

Kalan väsyessä sen syöksyt lyhenivät ja pääsin tilanteeseen, jossa se piti ottaa ylös. Haavin olin jättänyt teltalle, ainoaksi vaihtoehdoksi jäikin kalan ottaminen vedestä käsin. Lohen ollessa rauhallisena kivikon vieressä ehdin kerrata ja mallata sitä, miten päin käden on oltava, jotta pyrstön tyvi naksahdaa peukalohankaan. Kun kukaan ei kuitenkaan ollut kertonut, että pyrstöä on puristettava tosi lujaa, oli otteeni liian löysä ja loheni solahti sormieni lomitse takaisin väljemmille uimavesille ja teki vielä viimeisen syöksynsä. Seurasi vielä lyhyt väsytyks. Kun sitten sain kalan rantaveeteen, oli koiranikin haistelemassa tätä sille outoa saalista. Tällä kertaa tiesin puristaa riittävän lujaa ja nostin lohen ilmaan. Pakollisen kuvauksen jälkeen lasin lohen kauniin vihreälle rantaniitylle. Se ei enää väräyttänyt evääkään. Sen kyljessä taisi olla nimi.

Perho oli Rantalalan Tapsan mallin mukaan tehty Kelluva perho, koukkukoko 12, peruk-

keen kärki 0.20 mm. Olosuhteilla oli epäilemättä oma, ehkä isokin merkityksensä tässä onnistumisessa. Paikassa, jossa lohi pysähtyi ja teki ensimmäiset hyppynsä, kulki vedenalainen kallio joen poikki. Sen päällä oli vettä vain viitisentoista senttiä. Kulkuaukko tosin sijaitti kalan lohen olinpaikan puoleisella rannalla, mutta siihen lohi ei toiselta puolelta syöksyessään osannut. Edessä oli muuri, oli palattava takaisin.

Olen ensimmäisistä Käsivarren mitta-harreistani lähtien ollut koukussa pintaperhokalastukseen. Syy voi olla siinä, että perhokalastukseen siirryttyäni olen saanut kaikki ensimmäiset lohikalani pintaperholla. Ensimmäiset saadut kalat muistaa aina. Ensimmäinen lohieni oli titti, joka painoi 1,820 kg.

Ensimmäinen titti - ja muutamat harjus. Taustalla näkyvä koski ja sen alapuolinen ottisivanto löytyvät n. 6 km Opukasjärven sillalta ylävirtaan.

Punttitreeniä pohjoisen tapaan

Teksti : Jyri Yläpöntinen

Harrin viesti saa meihin liikettä ja nostaa tunnelmaa säiden armoilla menneen tunturivisiitin jälkeen. Avausluvullaan Risto ja Harri olivat koukuttaneet viisikiloiset neideniläiset kumpainenkin. Oma leirimme on vielä kaukana Näätämostä, mahtavan Tenon rantamilla, jonne olemme juuri palanneet armottoman koulutuskelin takia suunniteltua aiemmin.

Piskuiset tammukat unohtuvat sillä silmänräpäyksellä, kun toinen toistaan suuremmat ja kirkkaammat lohet välkkyvät mielessämme. Suunnitelma on selvä; auton nokka kohti Neidenelvaa. Uulan ryöstöstä Utsjoelta ostetut leivonnaiset mukamme matka taittuu Tenon rantamia alavirtaan kohti Suomen pohjoisinta kolkkua. Alakönkällä syömmme aamupalan. Parilla pakollisella pysähdyksellä saavumme Neideniin, josta ostamme viikon luvat. Kolttakönkään elämän huumaannuttamina suuntaamme kohti päämääräämme. Ilta-kalaan on pakko päästä.

Rinkat pakattuumme aloitamme hikisen taipaleen kohti jokivarvta. Tuttua porukkaa on jokivarressa. Perillä meitä odottaa valmis lohikeitto ja graavikala. Hieman myöhästymme luvan alusta, leiritouhujen ja

jutustelun vuoksi. Aloitan leirirannasta, Juhanan heittäessä hieman ylempänä. Siimat suoraksi saatua komunistia viettäen. Rantautan terhakan titin rannalle jo heti kättelyssä. Saalispainet ovat poissa jo ensi minuuteilla. Myöhemmin illalla saan vielä toisen samanmoisen samoilta jalsijoilta. Juhana naruttaa 4,3 kiloisen Black Doctorilla. Voisiko lohireissu paremmin alkaa?

Puolilta päivin herään heinäkuun alun vehreyteen. Päivään, jota tuskin koskaan unohdan. Päättämme Riston kanssa lähteä päiväkalaan ennen rauhoitusaiakaa. Hiljaista tuntuu olevan alemmilla spoteilla. Palatesamme leiriä kohti päättämme vielä heittää ”mutkat”. Risto jatkoi matkaansa ylempille mutkille, itse jäin alas. Kahlaan kaatuneen koivun kohdalta polviveteen ja aloitan virran kampaamisen. Päävirta kulkee poolin vastarannan puolella, oman puolen ollessa peilimäisempi ja hidasvirtaisempi. Heitän jyrkällä kulmalla saadakseni perhoini vauhtia. Adrenaliini kuohahtaa, kun ensin alempana koskessa pari jalkaa pompaa komeaan loikkaan ja hetkeä myöhemmin poolin niskalla noin metrinen korsto roiskauttaa hätäisen näköisesti korkealle ilmaan. Loistava ajoitus.

Heitto heitolta perhoni on lähempänä niskaa, kohta pitäisi rouhia. Kelpaavatko perhot? Käsien vapistessa ja sydämen ta-

koessa se sitten tapahtuu. Ensin näkyy jumalattoman leveä pyrstö ja kämmenen kokoinen rasvaevä pinnan yläpuolella. Sen jälkeen vapa kumartaa kuin alamainen kuningastaan, rauhallisesti ja syvään. Sydän pomppaa kurkkuun jännityksestä. Pääntän pitää hauskaa niin kauan kuin sitä kestää. Möhkäle kiertää monttuaan hitaasti ja voimansa tunnossa. Käytän tilaisuutta hyväkseni ja siirryn ylävirtaan huutaakseni ja viittoakseni mutkan takana kalastavalle Ristolle. Ensin saan vastaukseksi tervehdyksen, mutta kohta mies tulee jo juoksu-jalkaa paikalle.

Kummatkin meistä ovat ällikällä lyötyjä. Jännitys on sanoinkuvaamatonta, en tiedä kumpaa jännittää enemmän. Ensimmäiset kaksikymmentäviisi minuuttia köyden vetoa käydään isomuksen johdolla sen kotikentällä. 15 kinttuinen rutisee kahvaansa myöten ja tuntuu tässä leikissä melkoiselta tikulta. Pari kertaa se möyhäisee vedenpintaan käyntikorttinsa. Lopulta isäntä alkaa pikkuhiljaa uupua. Alan uskoa, että saan rantautettua sen ilman koskenlaskua. Ainahan sitä saa uskoa. Uupunut monttuvahti alkaa väläytellä kylkiään lähellä poolin niskaa. En uskalla laittaa piuhoja lukkoon ja yrittää pitää sitä poolissa. Vastutamattomasti se lipeää koskeen. Ensin menee muutama kymmenen metriä rannaria ja perään saman verran pohjasiimaa. Vapa pystyssä juoksen alavirtaan samalla veivaten kampea kuin hengenhäädässä. Onneksi koskipätkä on varsin lyhyt ja isommat kivet loistavat poissaolollaan. Kosken alle minua ja koukkumiestä jo odotetaan. Pääsen takaisin taisteluasemiin. Nyt on puolikilometriä loistavaa rantautuspätkää. ”Nou” hätä.

Black Doctor -putki on syvällä suussa. Risto valmistautuu koukkaamaan päivi-

tellen samalla eväkkään eläimellistä kokoa. Vitsailen sanomalla, että ”Kyllä tuohon jo pitäisi osua”. Talutan monsteria kohti rantaa. Koukku välähtää ja uppoaa ensi yrityksellä keskellä leveää selkää. Mela takoen muriaani kammetaan rantamatalasta penkalle. Vapa lentää ja kaksi miestä käy viimeiseen painiin hopeanharmavaksi muuttuneen elukan kanssa. Itse hyökkään päin kimppuun ja Risto käy mattopainia pyrstöpään kanssa. Suurempia mieltimättä kalaa ”rentoutetaan” rannan antimilla ja kannetaan kaksin miehin ylös törmälle.

Hurjat huudot ja intiaanitanssit kaikuvat jokivarressa. Totta tosiaan, eväkäs on eläimellisen kokoinen! Taskumatillinen skottilaista häviää hetkessä. Alku järkytyksestä ja maanittelusta selvittyämme aloitamme reilun kilometrin pituisen iloisen ruumissaattueen kohti leiriä. Vavat on pakko jättää pois matkasta. Piru kun se painaa. Hiki virtaa. Meitä ollaan jo joukolla vastassa. Kamerate napsivat todistusaineistoa kiivaalla tahdilla. Uroslohi punnitaan parilla eri puntarilla. Pienimmät tulokset ovat 17 kilon luokka, suurimmat hieman alta 18 kiloa. Pituutta otuksella on 120 cm. Lopputulokseksi päätetään 17 kg, eipähän mene ainakaan yläkanttiin.

Seuraavana vuorossa oli punttitreeniä neideniläisittäin. Reipas hilpaisu kaupalle reilut parikymmentä kiloa lohta rinkassa. Ehdin kauppaan juuri ja juuri ennen sulkemisaikaa. Pojat pakkaseen ja takaisin ilta-kalalle juhlasapuskan kera.

Illalla ison poolissa riitti vipinää, kun valtias oli poistunut takavasemmalle. Ensi laskulla saan jalan ja myöhemmin vielä titin leirirannasta. Kokonaisuudessaan viikollemme osui parisen kymmentä lohta neljään pekkaan. Omalle kohdalleni osui ison lisäksi kolme jalkaa (6,1 kg niistä

kookkain), kuusi tittiä ja liikaa karkuutuksia. Jalkaa tuntui olevan mukavasti liikenteessä.

Makuupussillinen meren herkkua mukanamme suuntaamme vastahakoisesti kohti Keski-Suomea. Pitikin käydä vielä Kolttakönkäällä. Pysähdys Pihtiputaalla tulomatalla pitää huolen siitä, että kenties "Once in a Lifetime" -kala on arvoisessa asemassa, kiihokkeena ja uskonlujittajana tuleville reissuille. Ehkä vielä joskus...

Neidenin kojamo

Ilmoitukset

Kevätkokous

Kerhon kevätkokous pidetään Sepänkeskuksessa sunnuntaina 25.3. alkaen klo 17:00. Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat.

Kerhon nimikkoperho

Kerhomme täyttää tänä vuonna 35 vuotta, jonka kunniaksi kerhon hallitus on päättänyt järjestää kilpailun kerhon nimikkoperhon luomiseksi. Varsinainen kilpailukutsu tulee seuraavassa Tammukan kesänumerossa, mutta asian voi laittaa jo mietintään.

Kerhon kalareissu

Kerhon perinteinen Huopan kalareissu on 12. - 14.6.2007. Merkitse päivät ylös kalenteriin. Ilmoittautumisohjeet ja hinnat tulevat myöhemmin kerhon nettisivuille. Syksyllä pyritään järjestämään myös toinen kalareissu - mahdollisesti Läsäkoskelle.

Hankintoja kerholle

Kerhon kirjastoon on hankittu uusi DVD levy "The Trout Bum Diaries", Volume 1, Patagonia. Samoin on hankittu Mikko Halosen kirja "Valikoituja lohiperhoja". Kerhon käyttöön on myös hankittu Kalax - uittolaite. Laite on käytettävissä kerhoiltoina ja on mahdollista lainata myös kotiin. Laite on kuitenkin palautettava seuraavana kerhoiltana!

Seuraava lehti

Seuraava lehti ilmestyy toukokuussa. Lehteen otetaan vastaan juttuja, kommenteja, perhoreseptejä, kuvia, tms. Seuran juhlavuoden johdosta etenkin seuran historiaan liittyvät jutut ja kuvat ovat tervetulleita. Lehteen voi myös myydä mainoksia, jos omaat sopivia suhteita yrityksiin. Materiaalin voi lähjettää minulle sähköpostilla tai postin kautta kerhon osoitteeseen huhtikuun loppuun mennessä.

- Jukka Kuusela -

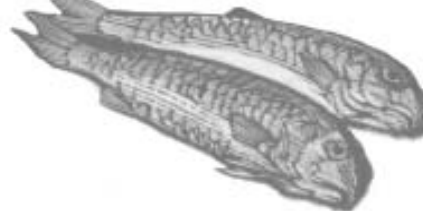
Hunajataimen

Teksti: Erkki Norell

Tämä suolakala syntyi vahingossa vuonna 1996 Tyyrinvirralla. Olimme onnistuneet saamaan pari taimenta, joista toinen valmistettaisiin perinteisenä uunitaimenena. Toinen taimenista graavattaisiin, joskin muutoin kuin perinteisesti vain suolalla ja sokerilla.

Ehkäpä muististani pulpahti esille keran Norjassa maistamani konjakilla maustettu graavilohi. Mielestäni konjakin maku tuli jotenkuten liian voimakkaasti esille, joten makua olisi miedonnettava.

Ensikokeilu ei juurikaan perinteisestä graavitaimenesta poikennut, sillä yksistään hunaja, suola, valkopippuri ja tilli eivät muutosta aikaan saaneet. Paria viikkoa myöhemmin tein seuraavan kokeilun ostamalla kirjolohella. Nyt lisäsin kalafileiden päälle lisäksi sekä kuminaa että rakuunaa. Ja jopas maku muuttui, omasta mielestäni maukkaammaksi, mutta tähän oli ja on oma mielipiteeni - eihän maquasioista kannata kiistellä.

Valmistusohje

2 kpl n. 0,5 - 1 kg:n painoista kalafileetä (huom. vastakappaleet)
6-8 rkl karkeaa merisuolaa
4-8 tl juoksevaa hunajaa
1-2 tl murskattua valkopippuria
1-2 tl kuminaa
1-2 tl kuivattua rakuunaa
1-2 pientä nippua tillinvarsia

- Kalat perataan ja fileoidaan. Fileet kuivataan ja leikataan suolaustian suuruisiksi kalapaloiksi. (Hunajataimeneksi käy järvitaimenen puuttuessa mainiosti niin meritaimen kuin kirjolohikin).

- Astian pohjalle sirotellaan karkeata merisuolaa ja valutetaan vähän hunajaa. Mausteiksi ripotellaan murskattua valkopippuria, rakuunaa, kuminaa ja tilliä, myös tillinvarsia. Ensimmäinen fileepala lasketaan suolaustian pohjalle nahkapuoli alaspäin. Fileepalan lihapuolelle valutetaan notkeaa hunajaa (1-2 tl) ja päälle ripotellaan merisuolaa, murskattua valkopippuria, kuminaa, rakuunaa ja tilliä sekä näiden päälle vielä 1 tl hunajaa. Toisen fileen = vastakappaleen lihapuolelle sirotellaan suola, hunaja sekä samat mausteet ja kalapala lasketaan toisen fileen päälle lomittain. Fileen nahkapuolelle ripotellaan merisuola sekä vähän valkopippuria, kuminaa, rakuunaa ja tilliä sekä lopuksi hunajaa. Fileiden päälle pannaan lautanen ja tämän päälle paino.

- Kala saa olla pimeässä ja viileässä yhdestä vuorokaudesta kahteen vuorokauteen, jonka jälkeen se on valmista tarjoiltavaksi ohuiksi siivuksiksi leikattuna. Kala tarjoillaan hapanleivän, voin ja perunoiden (uusien jos on) kera.

K-S Perhokalastajien ensimmäinen symposium

Teksti: *Osmo Rintala*

Olikohan se Hiltusen Veikko vai Uudentalon Jussi, joka joskus 1978 vuoden lopulla toi tiedon, että Helsingin Hyönteistieteellinen yhdistys järjestää 16. - 7.03.1979 Lammin biologisella asemalla symposiumin Virtaavien vesien entomologiasta ja sen sovellutuksista - mennäänkö sinne?

Aihepiiri tuntui niin mielenkiintoiselta, että sinne sitä kolmisin mentiin. Muistan vieläkin miten hyönteistieteilijät ottivat meidät mukavasti vastaan. Heistä näytti olevan suorastaan mairittelevaa, kun joku tarvitsi ja sovelsi heidän tietojaan myös käytännössä. Symposium olikin hyvin mielenkiintoinen.

Kotimatalla pohdimme, voisiko perhokalastajat järjestää omissa aihepiirissään vastaavaa tilaisuutta? Eikä siinä muuta kuin tuumasta toimeen. Niin alettiin ideoida ja valmistella K-S Perhokalastajien ensimmäistä symposiumia: ”Perhokalastus tänään - huomenna”. Valmistelutyöryhmään kuuluivat **R. Kousa**, **V. Hiltunen** ja **O. Rintala**. Itse tilaisuudesta ja sitä seuranneesta symposiumin sarjasta tuli kylläkin koko seuran aktiivisen jäsenistön työnäyte.

Itse tilaisuus järjestettiin Hotelliravintola Primuksen auditoriossa 28.3.1981. Tilaisuuden avaajaksi oli kutsuttu Keski-Suomen läänin maaherra Kauko Sipponen, mutta viime hetkellä hän kieltäytyi ja lähetti sijaisekseen

kansliapäällikkönsä. Aiheina symposiumissa olivat:

Ylitarkastaja **Harri Dahlström:**

- Perhokalastuksesta vapaa-ajan kalastuksen kentässä

FK **Jarmo Kovanen:**

- Virtaavien vesien VIRVE -tutkimuksesta Keski-Suomessa

FM **Markku Jaakkola:**

- Koskien fyysisen tilan merkityksestä kalastolle ja kalastukselle

FT **Lasse Hakkarinen:**

- Veden laatutekijöistä ja niiden merkityksestä lohikaloille

FM **Unto Eskelinen:**

- Lohikalajien istutustoiminnasta

Professori **Pauli Bagge:**

- Virtaavien vesien hyönteisistä

Toimittaja **Jyrki Jahnukainen:**

- Lohikalajien aisteista ja ravinnon valinnasta

Apulaisprofessori **Esko A Lind:**

- Lohikalajien syöntiaktiiviteettiin vaikuttavista tekijöistä

Lopuksi pidettiin noin kaksi tuntia kestänyt loppupaneeli, jossa osallistujat tenttasivat esitelmöitsijöiltä kaikista heitä askarruttaneista asioista. Loppupaneelin johdattelijana toimi Erkki Norell.

Esitelmöitsijöistä voi todeta, että he todella tunsivat asiansa ja osasivat sen myös kansantajuisesti esittää. Vieläkin muistuu mieleen miten Jyrki Jahnukainen puhui vakuuttavasti kalan aisteista ja ravinnonvalinnasta

maailmalla tehtyjen tutkimusten valossa, tai miten Esko A Lind vakuuttavasti tutkumuksiin viitaten kertoi kuinka auringon pilkkujen määrä korreloi kalakantojen runsauteen. Paikalle oli kutsuttuna myös muutama välinekauppias taukojen ohjelmaumeroksi.

Vanha totuus on, että paras kiitos järjestäjille on runsas osanotto. Mukavalta se tuntuikin, kun salissa istui 135 asiasta innostunutta kuulijaa - Kotkasta Kuusamoon.

Otavan Ison Tietosanakirjan mukaan symposium on: ”*Asiantuntijoiden kokoontuminen, joka lopuksi yleensä päättyy juomikeihin*”. Niinpä mekin päätimme varata tilan jatkojen pitämistä varten. Valitettavasti tila oli melko rajallinen, Nisulan Osuuspankin pääkonttorin edustussauna, joten emme voineet sinne kutsua kaikkia - vaan lähinnä esitelmöitsijät ja kaukaa tulleet. Näihin jatkoihin liittyy pieni mukava episodi, kun hankimme sinne Joutsasta tonkan sahtia. Sahdin tekijälle kerroimme, että se tulee tilaisuuteen, jossa mukana on muun muassa maaherra - josta ilmeisesti johtui, että sahdintekijä kävi varovaiseksi ja sahti oli paremminkin sellaista ”naisten sahtia”. Prosentteja siinä ei ollut kuin nimeksi. Saunaillassa pian havaitsimme, ettei se oikein sopinut juotavaksi liian makeutensa ja sen aiheuttamien ilmavaivojen vuoksi. Tilaisuudesta sitä jäi yli 20 litraa. Kun se ei oikein muille kelvanut, minä vein sen kylmäkellariini tuumaten, jospa se siellä paranisi juotavaksi. Sinne se melkein jo unohtui. Parin kolmen viikon päästä, kun kävin näytteen ottamassa, sepä oli muuttunut niin ettei sitä tarvinnut kuin puoli litraa tempaista niin jopa tuntui. Muutaman päivän kuluttua pitikin uudelleen alkaa kavereilta kyselemään, että jospa nyt jo kelpaisi, kun en minäkään viitsi olla kuu-

kausitolkulla joka ilta humalassa. Kelpasihan se.

Seuraavana päivänä järjestimme Jyväskylän uimahallin altaalla kansallisen perhon tarkkuusheittokilpailun. Kilpailun johtajana ja tuomareina toimivat Helsingin Skish -kerhon edustajat. Mukana olivat ainakin **Carl-Olof** ja **Bosse Granfelt** sekä **Reino Ihatsu**, joten maailmanmestareitakin joukossa oli. Muistan heidän ihastelleen tilaisuutta, koska eivät omien sanojensa mukaan koskaan ennen olleet tätä sinänsä vetistä lajia harjoittaneet vesialtaalla - ainoastaan nurmikolla.

Tämä tilaisuus käynnisti Keski-Suomen perhokalastajien kuuden symposiumin sarjan, joista saimme kiitosta monelta eri taholta.

Lopuksi voisin todeta näkemyksestäni, että kaikki toiminta (myös perhokalastus) muuttuu mielekkäämmäksi, kun omaa riittävän hyvät taustatiedot. Kaikissa tilaisuuksissa, lehtikirjoituksissa, esitelmissä ja vastaavissa pitäisi aina olla tarjolla jotain tietoa tai sanomaa, jotain aloitetta, joka panee kuulijat tai lukijat ajattelemaan ja ainakin yrittämään ymmärtää miksi jotain tapahtuu niin kuin tapahtuu. Mielestäni monta juttua saisi jäädä kirjoittamatta tai esitelmää pitämättä, joissa ei kerrota muuta kuin siitä miten menin ja mitä sain. Keski-Suomessa toki on tiedemiehiä, jotka eivät pidä kynttiläänsä vakan alla, vaan ovat aina pyydettyinä valmiit jakamaan tietoaan siitä kiinnostuneille.

Mukavaa olisi kertoa teille kaikki loppupaneelin puheenvuorot, mutta tilan ahtauden vuoksi totean vain, että nekin löytyvät kun R Kousa ne sihteerillään nauhoituksesta kirjoitutti puhtaaksi. Lupaan toimittaa ne joskus ohikulkieksani seuran kerhotiloihin.

Minun perhoni

Kuituahven

Koukku:

#1-6 Knapek Streamer

Pyrstö:

Oliivi FishFuzz ja oliivi Wing'n Flash sekoitettuna

Runko:

Keltainen Ice Dubbing

Maha:

Valkea kettu tms.

Siipi:

Oliivi FishFuzz ja oliivi Wing'n Flash sekoitettuna (sidotaan kolme kimppeä rungon yläpuolelle zonker-tyyliin ja raidoitetaan mustalla tussilla).

Kurkku:

Punainen villalanka.

Selkä:

Tumman oliivi Wing'n Flash.

Pää: Musta Fly-Rite ohuesti puppeli-tyyliin sidottuna.

PERHO näki päivänvalon heinäkuussa 2005 Läsäkoskella pahimpien helteiden aikaan. Jo ensimmäisellä uittokerralla se sai taimenen katsastamaan perhoa, vaikka muuten tapahtumat olivat olleet niukkoja veden lämmöstä johtuen. Tämän jälkeen olen käyttänyt perhoa vaihtelevalla menestyksellä, ja perhosta onkin tullut rasian vakiokalustoa. Heitän kuituahventa yleensä tinselin kaverina ja yllättävän usein kala on valinnut juuri sen makupalakseen. Perho jäljittelee ahventa erittäin kaukaisesti ja se onkin parhaimmillaan loppukesän kalastuksessa.

Terveisin, *Jyrki Hiltunen*

Kerhon kevään ohjelma

Kevään kerhoillat jatkuvat perinteisessä paikassa Sepänkeskuksessa (*Kyllikin-katu 1, huone "Protoni"*) alkaen kello 17:00, ellei ohjelmassa toisin mainita. Tarkista aina mahdolliset ohjelmamuutokset kerhon nettisivuilta!

28.1 Rompetori & DVD.

Täällä voit myydä pois tarpeettomat kalastusvälineet tai sidontatarvikkeet ja/tai tehdä edullisia hankintoja. Ohessa katsotaan jokin kalastusaiheinen DVD.

4.2. ESA HYVÄRINEN sidottaa klassisia, Carrie Stevens -tyylin streamereita. Sidontavälineet mukaan!

11.2. Hauen perhokalastus ja haukiperhot. Vetäjinä ovat *Mikko Jokilahti* ja *Mikko Räsänen*. Sidontavälineet mukaan!

18.2. Perhonsidontaa. Aihe ja vetäjä ilmoitetaan myöhemmin kerhon nettisivuilla.

4.3. Meritaimenen kalastus merellä ja meritaimenperhojen sidontaa. Illan esiintyjänä on monelle Perhokolmiosta tuttu *Jouni Kivinen*. Sidontavälineet mukaan!

11.3. Kilpikalastajien kokoontuminen. Kilpikalastajat käyvät läpi edellisen vuoden kisakokemuksia ja hiovat taktiikkaa tulevalle kaudelle. Tule kuuntelemaan ja keskustelemaan kilpikalastuksen saloista.

17.3. Kerhon sisäinen, leikkimielinen perhosisäntä, jonka perään saunailta. Paikkana Vivecan sauna Hippoksella (Rautpohjankatu 8). Tilaisuudesta ja kisasta ilmoitetaan tarkemmin kerhon nettisivuilla. Tilaisuuden omavastuuosuus 5euroa!

25.3. Kerhon sääntömääräinen kevätkokous. Kokouksen jälkeen *Jouko Keto* kertoo Huopanankosken historiasta, ajasta ennen kunnostusta.

15.4 MIKI ÄIKÄS ja TAPIO SÄVILAMMI kertovat kokemuksiaan lohjen perhokalastuksesta Norjassa.

22.4. Perhomessut Tampereella.

29.4. Kalapaikkaesittelyssä Ylä-Tenon kalapaikat.

5./6.5. Heittokurssi kahdenkäden vavoille. Lisätietoja kurssista löytyy kerhon nettisivujen kautta lähempänä ajankohtaa.

20.5. Keinokuitu streamereiden materiaalina. Keinokuituisia sidontamateriaaleja on markkinoilla useita, ja niistä saa sidottua tehokkaita ja näyttäviä streamereita. Sidontavälineet mukaan.

27.5. Lampikauden avaus kerhon lammella. Tarjolla pientä purtavaa ja kaikilla on mahdollisuus kalastaa.

3.6. Kerho järjestää lammella perhokalastuksen SM karsintakilpailun. Nyt kaikilla on mahdollisuus tulla seuraamaan kilpikalastusta ja ottamaan oppia lampikalastuksesta.

Lampijaosto

Kuusikkolammen vuosi 2006

Teksti: Mikko Jokilahti

T taas on kiireinen viikko takana, mutta lohtua on luvassa. Kamat nopeasti autoon ja kohti tuttua kalapaikkaa. Parkkipaikalla ei ole ainutakaan autoa, joten saanen viettää hetkisen aivan yksikseni. Muut lajitoverini taitavat jännittää Räikösen menoa Italian osakilpailussa.

Kausi Kuusikkolammella alkoi helators-taina talkoiden merkeissä. Talkoisiin osallistuikin varsin suuri joukko seuran jäseniä, joka oli oikein hyvä asia. Talkooväen haukia koeteltiin kalojen ja polttopuiden kannossa, ja lopputulemana molemmat saatiin onnistuneesti siirrettyä toivottuun paikkaan. Kaikki taisivat olla enemmän tai vähemmän innoissaan uudesta kalastuskaudesta ja lammesta. Onhan uusi lampi huomattavasti parempi kuin entinen. Kauden ajan lammen osakuuden lunasti 25 seuran jäsentä, viimeisimmät juuri ennen ennenaikaisesti päättyneen kauden loppua.

Kuusikkolammen kauden ensimmäinen istutus oli 96 kg, keskipainoltaan n.800 g:n painoisia kirjolohtia ja oli paikoissa kaksi taimentakin. Kulunut kesä piirtyi kaikkien mieleen melkoisena intiaanikesänä ja siten kauden toinen suunniteltu istutus jätettiin tekemättä.

Istutuksen jälkeen pidettiin parin päivän rauhoitus, jotta kalat pääsivät rauhassa asettumaan lammella ”taloksi”. Kalastus aloitettiin 28.5. melkoisilla kalapeijaisilla, sillä

ensimmäisen päivän saalis oli lähes 30 kirjolohta, vaikka joukkoon mahtui myös joitakin kalatta jääneitä heilujia. Kalastus jatkui toukokuun osalta kalaisissa merkeissä. Toukokuun saalis oli kaiken kaikkiaan hieman vajaa 100 kirjolohta.

Kesäkuussa pääosa kalastajista oli karannut virtaavan veden ääreen, mutta kalastajia lammella riitti silti. Saaliiksi tuli kaiken kaikkiaan puolen sataa kirjolohta, suurimman osan saaliista painottuessa alkukuuhun. Heinäkuussa oltiinkin sitten jo tosi pahasti helteiden armoilla, eikä lammellakaan ollut juuri kävijöitä. Ei ollut ihmeäkään sillä kalat eivät olleet kovin yhteistyöhalukkaita ja mp reissuja kirjautui päiväkirjaan useammin kuin saaliita. Kaloja tuli kuitenkin ylös asti, kaiken kaikkiaan kymmenkunta. Elokuussa lammella ei ollut ruuhkaa, sillä päiväkirjaan on merkittynä vain yksi mp reissu.

Syyskuussa lammella oli taas kuhinaa, niin kalastajien kuin kalojen osalta. Kaiken kaikkiaan kaloja saatiin reilut kolmekymmentä ja mp reissuillakin taisi lähes kaikilla olla jonkinasteisia tapahtumia. Lokakuussa tulikin sitten jo talvi ja kalastus jäi lammella vähälle. Kaloja kuitenkin tuli kaiken kaikkiaan puolenkymmentä. Syksyllä saaliiksi tuli myös ainakin 2 siikaa, joskaan näitä kumpaakaan ei ollut kirjattu saaliskirjanpitoon.

Kuusikkolammelta kirjattiin saaduksi kauden aikana 197 kirjolohta. Tietävästi saaliiksi tuli myös ahvenia, pikkua haukia, yksi taimen ja kolme siikaa. Pääasiallinen kalas-

tusmuoto oli C&R, sillä pataan saakka päätyi vain parikymmentä kalaa. Kaiken kaikkiaan kalat tuntuivat selviävän pyyntirasituksesta varsin hyvin kun ajatellaan että lampeen laitettiin noin 120 kpl kaloja, joten ainakin puolet kaloista on pyydetty vähintään kaksi kertaa.

Millä ja mistä?

Arvatakseen parhaan ottiperhon oikein, ei tarvitse olla mikään selvännäkijä. Parhaiten kaloja saatiin yllätyksellisesti erilaisilla leechillä ja boobyillä, ne varmaan olivat myöskin käytetyimpiä houkuttimia mitä lammen kirjat saivat nähtävilleen. Väreistä ei mitään yhtä ylivoimaista ottiväriä löytynyt, kaloja kun saatiin lähes kaikilla sateenkaaren eri väreillä. Kesällä, ja etenkin syyskuussa kaloja saatiin lähes yhtä hyvin myös buzereilla ja nymfeillä sekä pintureilla. Ohessa parin ainakin itselläni toimineen perhon reseptit.

Lampihan kaiken kaikkiaan on aika hyvin hallittavissa rannalta käsin ja parhaat heitto-/ottipaikat ovat melko selkeitä. Niinpä ei ollut yllätys myöskään se, että parhaiten kaloja saatiin pooleilta 1 ja 6 eli tulevan puron päädyistä kummaltakin rannalta.

Jos minulta kysyttäisiin miten lammelta tulee kalaa, niin vastaukseni olisi:

”Valitse pintasiima, sido perukkeeseen (4m, kärki 0,18mm) ylimmäksi punainen booby, keskimmäiseksi perhoksi musta kuulapää leetsi ja päähän 10 koon hare’s ear, perhojen väliksi 1m. Mene poolille 1 kesäkuun alussa ja heitä noin 15 m heittoja vastarantaa kohti.”

Vuosi 2007

Kuusikkolammen toimintaa jatketaan taas toukokuussa aloitustalkoilla, jossa yhteydessä suoritetaan kesän ensimmäinen istutus. Istutusten osalta jatketaan kirjolohilinjalla, joskin päkkäilyn alla ovat myös muut vaihtoehdot kuten siika ja harjus. Kesäkuussa lammella pidetään perhokalastuksen SM-osakilpailu, jolloin kaikki kilpailuista ja kilpailutoiminnasta kiinnostuneet ovat enemmän kuin tervetulleita paikalle.

Omalta osaltani kiitän vuoden 2006 osakaita lammen aktiivisesta käytöstä ja toivotan uudet ja vanhat osakkaat tervetulleiksi Kuusikkolammelle kalaan kaudella 2007. Muistetaan alkavallakin kaudella täyttää saalispäiväkirjaa tunnollisesti ja pidetään paikat vielä himpun verran puhtaampana kuin viime vuonna!

Musta Buzzer

- Koukku:** Kamasan B100 tai B160, koko10-16
Lanka: musta
Runko ja rintakehä: Sidontalanka tai musta silkki
Kierre: litteä tinseli; hopea, punainen, hologrammi tms.
Posket: keltainen tai oranssi pohjasiima
Viimeistely: lakka tai pikaliima koko rungolle

Punainen Booby

- Koukku:** B175, koko 6-10
Pyrstö: punainen marabou
Runko: dupattu punainen marabou
Silmät: 3-7mm valkoinen foamtanko

Seuran pikkujouluja vietettiin lauantaina 23.11. Huopanankoskella.

Pikkujoulut Huopanalla

Teksti ja kuvat: Jyrki Hiltunen ja Masi Hast

KOSKI oli varattu seuralle lauantaiksi ja Niskan talo lauantaista sunnuntaihin. Mukaan pikkujoulureissuun oli ilmoittautunut kahdeksan seuran jäsentä.

Mikko Räsänen ja mittataimen Välisuvannosta.

Sääennuste oli luvannut koko viikonlopuksi ajankohtaan nähden lämmintä keliä, joten koskella ei tarvitsisi palella. Innokkaimmat kalamiehet saapuivatkin koskelle jo seitsemän maissa aamulla, jotta ehtisivät kalalle, kun aamu valkenee. Loputkin porukasta saapuivat yhdeksän maissa paikalle ja kaikki olivat aamutuimaan jo kalassa.

Vesi oli luonnollisesti kylmää, joten kalastus tuli keskittymään virran hitaampiin osiin ja suvantoihin. Osa porukasta aloitti kalastuksen uuden sillan tietämiltä ja osa suuntasi kohti Välisuvantoa ja Saunasuvantoa. Eipä aikakaan kun Mikko ”Rysä” Räsänen jo tartutti mitallisen taimenen, joka pikaisen mittauksen jälkeen pääsi takaisin koskeen.

Päivän mittaan tapahtumia oli muilakin, ylhäällä kävi useita pieniä taimenia ja harjuksia. Osa porukasta onnistui erityisen hyvin saunasuvannolla, josta nousi useita harjuksia, suurimpien hipoessa 40 senttiä. Saunasuvannolla parhaaksi tekniikaksi osoittautui nymfi-

kalastus indikaattorin avulla. Ottiperhoina toimivat erilaiset nymfit, larvat ja minileechit. Reissun suurimman taimenen (55 cm) sai Jouko Keto streamerilla kosken loppuliusta Heinikkosaarten välistä.

Päivän kalastuksen jälkeen oli ohjelmassa ruokailu. Riitta olikin kokannut herkullisen jouluaterian, joka kalastuspäivän jälkeen maistui hyvin nälkäisille kalamiehille. Ruokailun jälkeen suunnattiinkin siten saunaan ja sen jälkeen iltaa vietettiin leppoisissa tunnelmissa totta kai kalastusjuttujen parissa sekä perhorasioitten sisältöjä tutkiessa. Reissu oli kaiken kaikkiaan

onnistunut ja toivotaan, että se tulee saamaan jatkoa myös tulevina vuosina!

Kalastuspäivän jälkeen syötiin maittäva jouluateria.

Masin saama vajaa 40 -senttinen harjus.

